

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 7 listopada 2019 r.

Pozycja 200

POSTANOWIENIE

z dnia 8 lipca 2019 r.

Sygn. akt Ts 121/17

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Stanisław Rymar,

w związku ze wstępnym rozpoznawaniem skargi konstytucyjnej J.T. w sprawie zgodności: art. 55 umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Białoruś o pomocy prawnej i stosunkach prawnych w sprawach cywilnych, rodzinnych, pracowniczych i karnych, sporządzonej w Mińsku dnia 26 października 1994 r. (Dz. U. z 1995 r. Nr 128, poz. 619) z art. 2 i art. 45 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

1) podjąć zawieszone postępowanie,

2) odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej, wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 2 czerwca 2017 r. (data nadania), J.T. (dalej: skarżący) zarzucił niezgodność art. 55 umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Białoruś o pomocy prawnej i stosunkach prawnych w sprawach cywilnych, rodzinnych, pracowniczych i karnych, sporządzonej w Mińsku 26 października 1994 r. (Dz. U. 1995 r. Nr 128, poz. 619; dalej: umowa z Białorusią) w zakresie, w jakim wyłącza on badanie, w postępowaniu o stwierdzenie wykonalności orzeczenia sądu państwa obcego (art. 1151 § 1 w zw. z art. 1150 zdanie drugie *in fine* w zw. z art. 1146 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego; Dz. U. z 2016 r. poz. 1822) zgodności skutków stwierdzenia wykonalności orzeczenia sądu wydanego na terytorium Republiki Białorusi z podstawowymi zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej (tzw. klauzula porządku publicznego), z art. 2 i art. 45 Konstytucji.

2. Skarga konstytucyjna została wniesiona w związku z następującym stanem faktycznym.

Postanowieniem z 29 września 2009 r. Sąd Gospodarczy dla Obwodu Brzeskiego Republiki Białorusi wszczął postępowanie upadłościowe wobec Sp. z o.o. (dalej: spółka), której udziałowcem jest skarżący. W wyroku z 3 marca 2010 r. Sąd ten określił sumę niezaspokojonej wierzytelności spółki, zaś w wyniku oddzielnego postępowania, wyrokiem z 1 lipca

2013 r. (sygn. akt [...]); dalej: wyrok zasądzający wierzytelność) zasądził żadaną przez syndyka masy upadłościowej spółki (dalej: syndyk) kwotę – solidarnie od współników spółki. Oba wyroki uprawomocniły się.

Wnioskiem z 12 marca 2014 r. syndyk wystąpił do Sądu Okręgowego w Warszawie Wydział XX Gospodarczy o stwierdzenie wykonalności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wyroku zasądzającego wierzytelność. Postanowieniem z 1 grudnia 2015 r. (sygn. akt [...]) sąd przychylił się do wniosku syndyka. Zażalenie złożone przez skarżącego na powyższe orzeczenie zostało oddalone postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Warszawie VI Wydział Cywilny z 16 listopada 2016 r. (sygn. akt [...]). W związku z powyższym orzeczeniem skarżący złożył do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną.

3. Postanowieniem z 3 listopada 2017 r. Trybunał Konstytucyjny, na podstawie art. 78 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK), zawiesił postępowanie do czasu rozpoznania skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy. W uzasadnieniu postanowienia Trybunał wskazał, że orzeczenie Sądu Najwyższego może mieć wpływ na ustalenie podstaw wystąpienia ze skargą konstytucyjną.

Działając na uzasadniony wniosek skarżącego, Trybunał Konstytucyjny następnym postanowieniem z 3 listopada 2017 r., w oparciu o art. 79 u.o.t.p. TK, wstrzymał wykonanie postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie Wydział XX Gospodarczy z 1 grudnia 2015 r. (sygn. akt [...]).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji każdy, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, ma prawo, na zasadach określonych w ustawie z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.; dalej: u.o.t.p. TK), wnieść skargę do Trybunału Konstytucyjnego w sprawie zgodności z Konstytucją ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie których sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o jego wolnościach lub prawach albo o jego obowiązkach określonych w Konstytucji.

2. Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że rozpoznawana skarga nie spełnia tego wymogu.

Skarżący wiąże naruszenie wskazanych w skardze konstytucyjnej wolności i praw z postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie z 1 grudnia 2015 r. (sygn. akt [...]). Orzeczenie to zostało jednak uchylone postanowieniem Sądu Najwyższego z 8 lutego 2019 r. (sygn. akt [...]), a sprawa została przekazana do ponownego rozpoznania.

Oznacza to, że w sprawie skarżącego nie doszło jeszcze do wydania ostatecznego rozstrzygnięcia o przysługujących mu konstytucyjnych wolnościach i prawach.

Skoro w niniejszej sprawie brak jest ostatecznego orzeczenia, to skarga nie spełnia podstawowej przesłanki określonej w art. 79 ust. 1 Konstytucji, co uzasadnia odmowę nadania skardze dalszego biegu.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.